

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פרשת תזריע

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ט"ז - חלק כ"ד

קונטרס 474

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

רמז

בזהר הקדוש ותראה דברים נפלאים ועצומים, מזהב ומפז מבהיקים, ברון וברננים זהרים, לאין קץ ולאין תכלה שמחים, ככלה [היא התורה, יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ביחוד השלם. אורייתא וקודשא בריך הוא וישראל חד]. מקשטת בהינומים, מ"ה יפית ומ"ה נעמת בתענוגים).

מה נכבד העת הזה כאשר בכל מקום ומקום יושבים יהודים ולומדים את הזהר הקדוש ומקרבים את הגאולה בפועל ממש, ובכל המחשבה דבור ומעשה שלהם, אשרינו מה טוב חלקנו!!! הרי רשב"י הקדוש יושב עם כל פמליא של מעלה – הם הצדיקים שכבר אינם בינותינו – ומהם צדיקים קדושי עליון החיים עמנו עכשו – ונראים כאילו הם בתוך מלבוש של בשר גידים ועצמות – אך כל מהותם מאד נשגבה, ויושבים יחד ומשיחים ואומרים, הראיתם את פלוני זה הלומד את הזהר הקדוש? ועולים אל היכלו של משיח, ואומר להם משיח, הנה הנני מוכן וכבר ארד לגאולה, הכל בזכות פלוני זה ודעמיה הלומד ולומדים את הזהר הקדוש.

הרי בכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך, הוא מלכו של עולם, מגיעים, שמחה וששון ליהודים, כולם לומדים וגורסים בזהר הקדוש, וכמאמר מרדכי, הוא הצדיק דבכל דרא ודרא, אשר אסתר, היום בזמן הגלות אשר יש הסתר, וכדאיתא אסתר מן התורה מנין דכתיב ואנוכי הסתר אסתיר, עושה, ומשטה ויום טוב ליהודים.

תגידו לי אתם! - כן אתם הקוראים את דברי אלו ברגע זה ממש! האם ראיתם מימכם מי שהוא שלומד זהר ואין כל מהותו מקשה של שמחה ומשטה ויום טוב ליהודים "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" (אסתר ח, טז).

הרי כל לומד זהר מרגיש בעצמו כי זה "משטה ויום טוב ליהודים" !!!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ואספר עובדה נפלאה:

באחד מן הימים העבר עלינו לטובה נסעתי לציון קדשו של הקדוש מורנו רבי ליב בעל היסורים זיע"א ועכיע"א, ומה עושה יהודי כשמגיע למקום כזה? - לומד זהר!

בקצור, לקחתי אל ידי את הזהר הקדוש ששלחתם לי לפני 3 חדשים, והתחלתי לקרא, ומיד התחיל הצר הצורר הידוע ה"קלפת המן עמלק" היצר הרע ימח שמו וזכרו והסיתני לחשוב מחשב גאוה לאמור - כי אני חשוב ונכבד הנה אני היחיד [חס ושלו] שלומד כאן את הזהר הקדוש, וכמעט שלא נפלתי לרשת הפרוטה הלזו.

מיד רחם עלי מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, והזכיר לי כי עדין לא התפללתי את תפילת המנוחה, לכן נגשתי מיד אל הישיבה של העיר צפת וראיתי מול עיני מחזה אשר לא ישכח מלבי ימים רבים - 120 בחורים ואברכים (בעבר היית עושה כאן סימן של: !!!!!), אך היום אני יודע שאין זה פלא כלל!). יושבים ולומדים בהתמדה עצומה את הזהר הקדוש. אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! אשריכם ישראל!!! ומה טוב חלקנו!!!

זכות רבי שמעון בר יוחאי יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!

בשמחה עצומה על שזכיתי להיות נמנה עם מזכיי הרבים ועם לומדי הזהר הקדוש.

ובברכה שנזפה כולנו יחד בהאי שתא [בשנה הזאת] לגאולה השלמה, ברחמים ובחסדים גלויים נראים ונגלים.

יוסף דוד בורוכוביץ

נכד רבנו הרב הקדוש, אשר מלאכים ושׂרפים יראים מגשת אליו הרבי רבי אלימלך מליז'נסק זצוקלה"ה זיע"א ועכ"א, ונכד הרה"ק רבינו אור שבועת הימים אשר כל צבא השמים חלים ורועדים מפניו רבי ישראל בעל שם טוב זצוקלה"ה זיע"א ועכ"א.

יום ושְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדָמֵי טְהָרָה.

בְּדָמֵי טְהָרָה בְּרֵאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן יָמֵי טְהָרָה. בְּדָמֵי טְהָרָה - אֵלּוּ דְמֵי מִלָּה, דָּם אַחַר דָּם שָׁבָא מִהַתִּינּוֹק, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם דְּמַיִם כָּל הַיָּמִים הַלָּלוּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב תֵּשֵׁב בְּדָמֵי טְהָרָה, טְהָרָה סָתָם, וְלֹא הַזְכִּיר ה"א הַאֲחֵרוֹנָה, שְׁלֹא תֹאמַר הַטְהָרָה שֶׁל הַגְּבִירָה, אֲלֵא טְהָרָה סָתָם. דְּמֵי טְהָרָה נִקְרָאִים יָמֵי הַטְהָרָה הַלָּלוּ.

רַעִיָא מַהִימְנָא

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשׂוֹר עֶרְלָתוֹ. מִצְוָה זוֹ לִמּוֹל לְשִׁמְנָה יָמִים מִילַת בְּרִית הַקְדוּשׁ. סוּד עֲלוּן, שְׁכָתוּב (תהלים כה) סוּד ה' לִירְאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. לְמִי? לְאוֹתָם יִרְאִיו, אוֹתָם יִרְאִי חֹטֵא, שְׁהָרִי סוּד הַבְּרִית הַקְדוּשׁ לֹא רְאוּי לְגַלוּת, רַק לְהַסֵּם. וְאֵת סוּד הַבְּרִית הַקְדוּשׁ הָרִי פְרָשׂוּהוּ, וּנְתַבְאָר בְּכַמְהָ מְקוּמוֹת.

וְסוּד זֶה לְשִׁמְנָה יָמִים הוּא חַיִּיב עַל הָעוֹלָם, לְכָל הָעַם הַקְדוּשׁ, שְׁכָתוּב וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשׂוֹר עֶרְלָתוֹ. יוֹם הַשְּׁמִינִי - זֶהוּ אוֹת בְּרִית הַקְדוּשׁ, וְהוּא שְׁמִינִי לְכָל הַדְּרָגוֹת, וּמִילַת אוֹתוֹ הַבְּרִית לְהַעֲבִיר אוֹתָהּ עֶרְלָה מִלִּפְנֵי הַבְּרִית.

שְׁהָרִי בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁמִּתְכַּנְּסִים הָעַם הַקְדוּשׁ לְהַעֲבִיר אוֹתָהּ הָעֶרְלָה מִלִּפְנֵי הַבְּרִית, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַנֵּס אֵת כָּל הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ וּמִתְגַּלֵּה וְדַאי לְהַעֲבִיר אֵת אוֹתָהּ הָעֶרְלָה לְמַעַלָּה מִלִּפְנֵי בְרִית הַקְדוּשׁ. שְׁהָרִי כָּל הַמַּעֲשִׂים שִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂים לְמַטָּה, מַעֲזוּרִים מַעֲשֵׂה לְמַעַלָּה. וּבְאוֹתוֹ זְמַן נִדְחִית אוֹתָהּ הָעֶרְלָה מִכָּל

וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדָמֵי טְהָרָה. בְּדָמֵי טְהָרָה בְּקִדְמִיתָא, וּלְבַתָּר יָמֵי טְהָרָה. בְּדָמֵי טְהָרָה, אֲלֵין, דְּמֵי מִלָּה, דְּמָא בַתָּר דְּמָא דְאַתִּי מְרַבְיָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נְטִיר לְאִינוּן דְּמֵי כָּל אֲלֵין יוֹמִין, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, תֵּשֵׁב בְּדָמֵי טְהָרָה. טְהָרָה סָתָם, וְלֹא אֲדַכִּיר ה"א בַּתְרָאָה, דְּלֹא תִימָא טְהָרָה דְּמַטְרוּנִיתָא, אֲלֵא טְהָרָה סָתָם, דְּמֵי טְהָרָה אֲקָרוּן אֲלֵין דְּמֵי דְכָא.

רַעִיָא מַהִימְנָא

וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשׂוֹר עֶרְלָתוֹ. (ויקרא יב) פְּקוּדָא דְּא, לְמַגְזֵר לְתַמְנָיָא יוֹמִין גְּזִירוֹ דְּקִימָא קְדִישָׁא. רְזָא עֲלֵאָה, דְּכַתִּיב, (תהלים כה) סוּד יי' לִירְאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. לְמָאן, לְאִינוּן יִרְאִיו אִינוּן דְּחָלִי חֹטְאָה, דְּהָא רְזָא דְּקִימָא קְדִישָׁא לֹא אֲתַחֲזִי לְגַלְאָה בַר לְהוּ. וְרְזָא דְּקִימָא קְדִישָׁא, הָא אוּקְמוּהָ וְאַתְמַר בְּכַמְהָ דְּוַכְתִּין.

וְרְזָא דְּא, לְתַמְנָיָא יוֹמִין, אִיהוּ חַיִּיבָא עַל עֲלֵמָא, לְכָל עַמָּא קְדִישָׁא. דְּכַתִּיב, וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשׂוֹר עֶרְלָתוֹ. יוֹם הַשְּׁמִינִי, דְּא הוּא אֵת קִימָא קְדִישָׁא, וְאִיהוּ תַמְנָיָא לְכָל הַרְגִין. וּגְזִירוֹ דְּהִהוּא קִימָא, לְאַעֲבָרָא הֵהוּא עֶרְלָה. מְקַמֵּי בְרִית.

דְּהָא בְּהִהוּא זְמַנָּא דְּמִתְפַּנְשֵׁי עַמָּא קְדִישָׁא לְאַעֲבָרָא הֵהוּא עֶרְלָה מְקַמֵּי בְרִית, קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא כְּנִישׁ כָּל פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ, וְאַתְגַּלִּי וְדַאי לְאַעֲבָרָא לְהֵהוּא עֶרְלָה לְעֵילָא, מְקַמֵּי בְרִית קִימָא קְדִישָׁא. דְּהָא כָּל עוֹבְדִין דִּישְׂרָאֵל עַבְדִין לְתַתָּא, מִתְעַרְי עוֹבְדָא לְעֵילָא. וּבְהִהוּא זְמַנָּא אֲתַדְחִיָּא הֵהוּא עֶרְלָה, מִכָּל עַמָּא קְדִישָׁא לְעֵילָא. וְלִהֵהוּא עֶרְלָה מִתְקַנֵּי מֵאֲנָא תְדָא בְּעַפְרָא, לְאַשְׁרָאָה הֵהוּא עֶרְלָה כְּגוּיָה, בְּרְזָא דְּכַתִּיב, (ישעיה סה) וְנַחֲשׁ עֶפְרָ לְחָמוֹ, (בראשית ג) וְעֶפְרָ תֹאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

הָעַם הַקְדוּשׁ לְמַעַלָּה, וּמִתְקַנֵּים לְאוֹתָהּ הָעֶרְלָה כְּלֵי אַחַד עִם עֶפְרָ לְהַשְׁרֹת אוֹתָהּ הָעֶרְלָה בְּתוֹכוֹ, בְּסוּד הַתְּכַתִּיב (ישעיה סה) וְנַחֲשׁ עֶפְרָ לְחָמוֹ. (בראשית ג) וְעֶפְרָ תֹאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.

מבאן, דלא אצטריף לאנהגא קלנא בההוא אתר, אף על גב דמעברי ליה מקמי האי ברית, ודוכתיה, פד מתעברא מהאי ברית, עפרא איהו, (כ"א דכא) דהרי בתר דההוא נחש אתעבר מקמי אדם, קדשא בריף הוא שוי ליה מדוריה בעפר, דכתוב ועפר תאכל כל ימי חיידך. וכיון דקודשא בריף הוא כד אעבר ליה מקמי אדם שוי מדוריה בעפרא ואתקין ליה, כף בההוא גוונא ממש, אנו צריכין פד מעברין לערלה, לאתתקנא ליה עפרא, למהוי ביה מדוריה.

כל בר נש אצטריף לקרבא ההוא ברא קרבנא לקודשא בריף הוא, בחזרה, ברעו דלבא, למיעל ליה תחות גרפוי דשכינתא, ואתחשב קמי קדשא בריף הוא דאיהו קרבנא, שלים לאתקבלא ברענא.

וקרבנא דא, כגוונא דקרבנא דבעריא, דא לתמניא יומין, ודא לתמניא יומין, דכתיב, ומיום השמיני והלאה ירצה, במאי ירצה. במעבר עליה חד שבתא, כיון דאעבר עליה חד שבתא, כדיון ירצה דא לקרבנא, ודא לקרבנא. אמאי. בגין דאתדבק ואודמן לגבי ההוא שבת, ורא דברית קדישא, ועל דא כלא ברזא עלאה איהו. (ע"ב רעיא מהימנא).

בכ"ר קדש לא תגע ואל המקדש וגו'. (ויקרא יב) תא חזי, בכל יומא ויומא, כנסת ישראל, נוטלא מבי מלפא מזונא לרוחיהוין דבני נשא, וזנת (דף נ"ד ע"א) להו בקדושה. בר להני, עד דאתיישבן בגופא אינון רוחין. בתר תלתין ותלת יומין, אשגחת עליהו כל יומא, דהא רוחין מתקשרן בגופא כשאר בני עלמא, כמה דהיא לא שריא אלא באתר שלים, כף כל עובדוי כהאי גוונא, עד דאשתלימו. בכל קדש לא תגע, לאשגחא עליהו.

ואם נקבה תלד. כמה דאוקימנא, דשלטא אלא במקום שלם, כף כל מעשיו כגון זה, עד שגשלים. בכל קדש לא תגע, להשיגח עליהם. ואם נקבה תלד. כמו שבארנו, שיותר צד השמאל שולט, והימין נכנע. ועל כן הכל, על כל

מבאן שלא צריך לנהג כיון במקום ההוא. אף על גב דמעבירים אותו מהברית הזו, ומקומו כאשר נפד מהברית הזו הוא עפר, (שהחג) שהרי אחר שהנחש ההוא העבר מלפני האדם, הקדוש ברוך הוא שם לו את מדורו בעפר, שכתוב ועפר תאכל כל ימי חיידך. וכיון שהקדוש ברוך הוא כשהעביר אותו מלפני אדם, שם מדורו בעפר והתקין אותו, כף באותו גוון ממש אנו צריכים כשמעבירים את הערלה, להתקין לה עפר שיהיה בו המדור שלו. כף אדם צריך להקריב אותו בן קרבן לקדוש ברוך הוא, בשמחה, כרצון הלב, להכניסו תחת כנפי השכינה, ונחשב לפני הקדוש ברוך הוא שהוא קרבן שלם שיתקבל כרצון.

והקרבן הזה, כמו קרבן הבהמה. זה לשמנה ימים, וזה לשמנה ימים, שכתוב ומיום השמיני והלאה ירצה. כמה ירצה? כמה שעוברת עליו שבת אחת. כיון שעוברת עליו שבת אחת, אז זה ירצה לקרבן, וזה לקרבן. למה? משום שנדבק ונודמן אל אותה השבת, סוד ברית הקדש, ועל כן הכל הוא בסוד עליון. (ע"ב רעיא מהימנא).

בכ"ר קדש לא תגע ואל המקדש וגו'. בא ראה, בכל יום ויום כנסת ישראל נוטלת מבית המלך מזון לרוחות בני האדם וזנה אותם בקדושה, פרט לאלה, שעד שמתישבות בגוף אותן רוחות. אחר שלשים ושלשה ימים היא משיגחה עליהם כל יום, שהרי הרוחות נקשרות בגוף כשאר בני העולם. כמו שהיא לא שורה

אָחד שְׁנַיִם, רְחוֹקָה הַנִּקְבָּה מִן הַזָּכֵר לְהַקְשֵׁר הַרוּחַ בַּגּוֹף, שֶׁהָרִי הַשְּׂמַאל אֵינוֹ מִתְיָשָׁב כִּף כְּמוֹ הַיָּמִין, וְנִמְצָא יוֹתֵר בְּתַקְרָף.

אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר וְגו' . רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (שְׂמוּאֵל א-ב) אֵין קְדוּשׁ פַּה' כִּי אֵין בְּלִתְףָּ וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ. הַפְּסוּק הֵנָּה קִשָּׁה, אֵין קְדוּשׁ פַּה', מִשְׁמַע שֵׁישׁ קְדוּשׁ אַחַר, מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב פַּה'. וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ, מִשְׁמַע שֵׁישׁ צוּר אַחַר.

אֲלֵא וְדָאִי, אֵין קְדוּשׁ פַּה', שֶׁכַּמָּה קְדוּשִׁים הֵם, קְדוּשִׁים לְמַעְלָה, שֶׁכְּתוּב (דְּנִיאל ד) וּמֵאִמֵּר קְדִישִׁין שְׂאֵלְתָא. יִשְׂרָאֵל הֵם קְדוּשִׁים, שֶׁכְּתוּב (וִיקְרָא יט) קְדוּשִׁים תְּהִיוּ. וְכֻלָּם קְדוּשִׁים, וְלֹא קְדוּשִׁים פַּה'. וּמָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב כִּי אֵין בְּלִתְףָּ. מַה זֶה כִּי אֵין בְּלִתְףָּ? אֵלֹא קְדָשֵׁת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא בְּלִתִּי הַקְּדָשָׁה שְׁלֵהֶם, שֶׁהוּא לֹא צָרִיף אֵת הַקְּדָשָׁה שְׁלֵהֶם. אֲבָל הֵם אֵינָם קְדוּשִׁים בְּלִתְףָּ, וְזֶה כִּי אֵין בְּלִתְףָּ, אֵין הַקְּדָשָׁה שְׁלֵהֶם בְּלִתְףָּ.

וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ. כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְבָּה, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא צָר צוּרָה בְּתוֹף צוּרָה וּמִתְקִין אוֹתָהּ, וְנוֹפֵחַ רוּחַ חַיִּים, וּמוֹצִיא אוֹתָהּ לְאוּרֵי הָעוֹלָם. דְּבַר אַחַר וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ - יֵשׁ צוּר שְׂנוּקְרָא צוּר, (יִשְׁעִיָּה נא) הַפִּיטוֹ אֵל צוּר חוֹצְבֵתָם. (שְׂמוֹת יז) וְהַפִּיתָ בְּצוּר. הַגְּנִי עֹמֵד לְפָנֶיךָ שֵׁם עַל הַצּוּר בְּחֵרֵב. וְכֻלָּם נִקְרָאִים צוּר, וְאֵין צוּר כְּכֻלָּם פֶּאֱלֵהִינוּ, שְׁלוֹ הַשְּׁלִטוֹן וְהַמְּלָכוּת עַל הַכֹּל.

רַבִּי חִיָּא וְרַבִּי אַחָא חִיו יוֹשְׁבִים לְלֵילָה אֶחָד לְפָנֵי רַבִּי אַבָּא. קָמוּ בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה לְעַסֵּק בְּתוֹרָה. עַד שֶׁיִּצְאוּ הַחוּצָה, רָאוּ פּוֹכֵב אֶחָד שֶׁהָיָה מִפֶּה שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּכּוֹכֵב אַחַר וּמִסְתִּיר אוֹרוֹ. בִּינְתַיִם שָׁמְעוּ

סֵטֶר שְׂמַאלָא יִתִּיר וְאַתְּכַפֵּיא יְמִינָא, וְעַל דָּא כְּלָא עַל חַד תְּרִין, רְחִיקָא נּוֹקְבָא, מְדַכְוֵרָא, לְאַתְקַשְׂרָא רוּחָא בַּגּוּפָא, דְּהָא שְׂמַאלָא לֹא אֲתִישְׁבָא הָכִי כִימִנָא, וְאַשְׁתַּכַּחַת בְּתוֹקְפָא יִתִּיר.

אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר וְגו' . (וִיקְרָא יב) רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (שְׂמוּאֵל א, ב) אֵין קְדוּשׁ פִּינִי' כִּי אֵין בְּלִתְףָּ וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ, הָאִי קְרָא קְשִׁיא, אֵין קְדוּשׁ פִּינִי', מִשְׁמַע דְּאִיפָא קְדוּשׁ אַחַרָא, בְּגִין דְּכְתִיב פִּינִי', וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ, מִשְׁמַע דְּאִיפָא צוּר אַחַרָא.

אֲלֵא וְדָאִי, אֵין קְדוּשׁ פִּינִי', דְּכַמָּה קְדִישִׁין נִינְהוּ, קְדִישִׁין לְעִילָא, דְּכְתִיב, (דְּנִיאל ד) וּמֵאִמֵּר קְדִישִׁין שְׂאֵלְתָא. יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין נִינְהוּ, דְּכְתִיב, (וִיקְרָא יט) קְדוּשִׁים תְּהִיוּ. וְכֻלְהוּ קְדִישִׁין, וְלֹא קְדִישִׁין פִּינִי'. וּמֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכְתִיב, כִּי אֵין בְּלִתְףָּ. מֵאִי, כִּי אֵין בְּלִתְףָּ, אֵלֹא קְדָשָׁה דְּקוּדְשָׁא בְּרוּף הוּא בְּלִתִּי קְדוּשָׁא דְּלַהוֹן, דְּהוּא לֹא אֲצִטְרִיף לְקְדוּשָׁה דְּלַהוֹן. אֲבָל אֵינּוּן, לֹא אֵינּוּן קְדִישִׁין בְּלִתְףָּ, וְדָא הוּא, כִּי אֵין בְּלִתְףָּ, אֵין קְדָשָׁה דְּלַהוֹן, בְּלִתְףָּ. וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּקוּדְשָׁא בְּרוּף הוּא צָר צוּרָה בְּגוֹ צוּרָה, וְתִקִּין לֵיהּ, וְנִפְּחַ רוּחָא דְּחַיִּי, וְאַפִּיק לֵיהּ לְאוּרֵא דְּעֵלְמָא, דְּבַר אַחַר, וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ. אֵית צוּר, דְּאִקְרִי צוּר, (יִשְׁעִיָּה נא) הַפִּיטוֹ אֵל צוּר חוֹצְבֵתָם. (שְׂמוֹת יז)

וְהַפִּיתָ בְּצוּר. הַגְּנִי עוֹמֵד לְפָנֶיךָ שֵׁם עַל הַצּוּר בְּחֵרֵב. וְכֻלְהוּ אִקְרוּן צוּר, וְאֵין צוּר בְּכֻלְהוּ כִּפֶּאֱלֵהִינוּ, דִּילֵיהּ שׁוּלְטָנוּ וּמְלָכוּתָא עַל כְּלָא.

רַבִּי חִיָּא וְרַבִּי אַחָא חִיו יִתְבִּי לִילְיָא חַד קָמִיהּ דְּרַבִּי אַבָּא. קָמוּ בְּפִלְגוֹת לִילְיָא לְמַלְעֵי בְּאוּרֵיָתָא. עַד דְּנִפְקוּ לְבַר, חָמוּ חַד כְּכָבָא דְּהוּהוּ בְּטַשׁ תְּלַת זְמַנֵּי בְּכְכָבָא אַחַרָא וְסִתִּים

נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי,
קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב)
חד לתתא. והוא קלא אכריז ואמר, עולו
ואתפנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא
דנוקבא פתיחא, קדשא בריך הוא עאל
לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקייא די
בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכיף.

שני קולות בשני צדדים, קול
אחד לצד צפון למעלה, וקול
אחד למטה, והקול ההוא מכריז
ואומר: הכנסו והתכנסו
למקומכם, עכשו השתמרות של
נקבה פתיחה, הקדוש ברוך הוא
נכנס לטייל בגן השמעשע עם
הצדיקים שבגן. עבר אותו הקול
ושכיף.

אהררו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי
עדן רעותא, דאתערוותא דכנסת
ישראל (עדי) הוא לאתחברא במלכא קדישא,
אמר רבי אחא, ודאי, לא (מתחברת) אנגידת לה
כנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו
שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

הורו רבי אחא ורבי חייא. אמרו,
הנה ודאי עת רצון, שהתעוררות
של כנסת ישראל (ומז) היא
להתחבר עם המלך הקדוש. אמר
רבי אחא, ודאי לא (מתחברת)
משפעת לה כנסת ישראל עם
הקדוש ברוך הוא אלא מתוך
שירה ומתוך השבח שלה אליו.

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא
דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרינן, (אסתר ה)
ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר
בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודהא אושיט
לה מלכא דא, אלא לה, ולכל אינון דמתחברין
בה. תא ונתחבר פחדא. יתבו.

עד שבא הבקר, ומושיט לה
המלך חוט של חסד, וסוד הדבר
כמו שאמרנו, (אסתר ה) ויושט
המלך לאסתר את שרביט הזהב
אשר בידו וגו'. ואל תאמר שלה
לבדה מושיט המלך את זה, אלא
לה, ולכל אותם שמתחברים
עמה. בא ונתחבר יחד. ישבו.

פתח רבי אחא ואמר, (בראשית ב) ויאמר יי' אלהים
לא טוב היות האדם לבדו וגו'. אמאי
פתח קרא הכי, אלא הא אתמר, דעל דא לא
כתיב, פי טוב בשני, בגין דזמין אדם
לאתפרשא, וכתיב, לא טוב היות האדם לבדו.
וכי לבדו הוה, והא כתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה
בראם. ותנינן אדם דו פרצופין אתברי,
ואת אמרת, לא טוב היות האדם לבדו. אלא
דלא אשתדל בנוקביה, ולא הות ליה, סמך
לקבליה, בגין דהות בסטרוי, והווי כחדא
מאחורא, וכדין הוה האדם לבדו.

פתח רבי אחא ואמר, (בראשית ב)
ויאמר ה' אלהים לא טוב היות
האדם לבדו וגו'. למה פתח
הפסוק כך? אלא הנה נתבאר,
שעל זה לא כתוב כי טוב בשני,
משום שעתיד אדם להפרד,
וכתוב לא טוב היות האדם לבדו.
וכי לבדו היה? והרי כתיב (שם)
זכר ונקבה בראם. ושנינו, אדם
דו פרצופים נברא, ואתה אומר
לא טוב היות האדם לבדו? ! אלא
שלא השתדל עם נקבתו, ולא
היתה לו עזר כנגדו, משום
שהיתה בצדו, והיו יחד מאחור,
ואז היה האדם לבדו.

אעשה לו עזר כנגדו. מהו כנגדו,
לאתדבקא דא בדא אנפין באנפין, מה
עבד קדשא בריך הוא, נסר ליה ונטיל נוקבא

אעשה לו עזר כנגדו. מה זה
כנגדו? כנגד פניו, להתדבק זה עם
זה פנים בפנים. מה עשה הקדוש
ברוך הוא? נסר אותו ונטל

הַנְּקִבָּה מִמֶּנּוּ, זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיִּקַּח אֶת מִצְלֵעוֹתָיו. מֵהוּ זֶה אַחַת? זו הַנְּקִבָּה שְׁלוֹ, כְּמוֹ שְׁנָאֵמַר אַחַת הִיא יוֹנְתֵי תַמְתֵי. וַיִּבְיֵאֶה אֶל הָאָדָם, הַתְּקִינָה כְּכֹלָה, וְהִבִּיא אוֹתָהּ לְהִיּוֹת כְּגֵד פְּנֵי הַמְּאִירוֹת פְּנִים בְּפָנִים. וּבְעוֹד שֶׁהִיָּתָה דְבוּקָה הַנְּקִבָּה בְּצֵדוֹ, הִיָּה הָאָדָם לְבִדּוֹ. אַחַר כֵּן עָלוּ שְׁנַיִם, וְקָמוּ שְׁבַע יָחַד.

בא ראה, בפעולה שונקנסה (שהתקנת) אצל אדם, הקדוש ברוך הוא הוא ברוך אותם, זהו שכתוב (שם א) ויברך אתם אלהים, כחזן שמתברך את הפלה בשבע ברכות. מכאן למדנו, חתן וכלה, פיון שמתברכים בשבע ברכות, נדבקים יחד, כמו דגמא שלמעלה.

וע"כ פן, מי שבא להתחבר עם אשה של של אחר, הנה פוגם את הזוג, (כביכול עושה שתי רשויות למעלה) שהרי הזוג של כנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא לבדו, בזמן שהוא ברחמים ובזמן שהוא בדין. בא ראה, מי שמתחבר לאשה של אחר, כאלו משקר בקדוש-ברוך-הוא ובכנסת ישראל, ועל זה הקדוש ברוך הוא לא מכפר לו בתשובה, והתשובה תלויה עד שיסתלק מן העולם. זהו שכתוב (ישעיה כב) אם יכפר העון הזה לכם עד תמותו. ומתי? בפעולה שונקנס בתשובה לעולם ההוא, ויש לו לקבל ענש.

רבי אלעזר אמר, מי שמשקר בכנסת ישראל לא יתקבל בתשובה עד שידון בדין של גיהנם. כל שפן מי שמשקר בכנסת ישראל ובקדוש-ברוך-הוא. וכל שפן אם מטריח את הקדוש ברוך הוא לעשות דמות של ממזר באשתו של האחר ומכחיש את פרסום המלך.

מִנִּיה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַיִּקַּח אֶת מִצְלֵעוֹתָיו. מֵהוּ אַחַת. דָּא נּוֹקְבָא דִּילִיה. פְּמָה דְאֵת אָמַר, (שיר השירים ו) אַחַת הִיא יוֹנְתֵי תַמְתֵי. וַיִּבְיֵאֶה אֶל הָאָדָם, אֶתְקִין לָהּ כְּכֹלָה וְאִיִּתֵי לָהּ לְמַהוּי לְקַבִּיל אֲנָפוּי נְהִירִין אֲנָפוּי בְּאֲנָפוּי. וּבְעוֹד דִּהוּה מִתְדַבְּקָא נּוֹקְבָא בְּסִטְרוּי, הָוָה הָאָדָם לְבִדּוֹ. לְבַתָּר, סְלִיקוּ תְרִין, וְקָמוּ שְׁבַע בְּחָדָא.

הא חזי, בפעולה דאתפנש (ס"א דאתתקנת) לגבי אדם, קדשא ברוך הוא ברוך לון, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויברך אותם אלהים. כחזן דמברך לכלה בשבע ברכות. מכאן אוליפנא, חתן וכלה, פיון דאתברכן בשבע ברכות אתדפקון פחדא, פדוגמא דלעילא.

וע"כ דא מאן דאתי לאתחברא באנתו דאתרא, הא פגים זוגא, (כביכול עבד ב' רשויות לעילא) דהא זוגא דכנסת ישראל, ביה בקודשא ברוך הוא בלחודו, בזמנא דאיהו ברחמי, ובזמנא דאיהו בדינא. תא חזי, מאן דמתחבר באנתו דאתרא, כאילו משקר ביה בקודשא ברוך הוא ובכנסת ישראל, ועל דא קדשא ברוך הוא לא מכפר ליה בתשובה, והתשובה תליא עד דיסתלק מעלמא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כב) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותו. ואימתי, בפעולה דעאל בתשובה לההוא עלמא, ואית ליה לקבלא עונשא.

רבי אלעזר אמר, מאן דמשקר בכנסת ישראל, לא יתקבל בתשובה, עד דיתדון בדינא דגיהנם. כל שפן, מאן דמשקר בכנסת ישראל ובקודשא ברוך הוא. וכל שפן אי אטרח ליה לקודשא ברוך הוא למעבד דיוקנא דממזר באנתו דאתרא, ואכחיש פומבי דמלפא.

רבי חייא פתח ואמר, (משלי כ) גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְגו'. אביו - זה הקדוש ברוך הוא. אמו - זו כנסת ישראל. מה גוזל? כמו שנאמר (ישעיה ג) גִּזְלַת הָעֵנִי בְּבִתִּיכֶם. ומי היא? מי שחומד אשה אחרת שאינה בת זוגו.

שם שנינו, כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה, כאלו גוזל את הקדוש ברוך הוא ואת כנסת ישראל, שכתוב גוזל אביו ואמו וגו'. כל הנהנה מן העולם הזה, כלל זה הוא האשה. מי שנדבק באשה להנות ממנה, ואף על גב שהיא פנויה, ונהנה ממנה בלא ברכה, כאלו גוזל את הקדוש ברוך הוא ואת כנסת ישראל. מה הטעם? משום שהזוג שלקחה הוא בשבע ברכות. ומה על פנויה כף - מי שנדבק באשתו של אחר, שעומד כמו שלמעלה, בזוג של שבע ברכות, על אחת כמה וכמה.

חבר הוא איש משחית - זה ירבעם, כמו שבארנו, ואמר אין פשע, שאומר הנה היא פנויה, למה אסור? משום זה הוא גוזל אביו ואמו. ולא עוד, אלא שחבר הוא לאיש משחית. מי הוא איש משחית? שפוגם הדמות והתקון של מעלה. כל שפן מי שחומד את אשתו של חברו להדבק ונדבק (ב) עמה, שפוגם יותר, ועל זה הוא נפגם לעולמים. איש משחית - שפוגם למעלה, ופוגם למטה, ופוגם את נפשו, שכתוב משחית, וכתוב (משלי ו) משחית נפשו הוא יעשנה.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית לב) ויאמר שלחני כי עלה השחר וגו'. ויאמר שלחני, וכי קשור היה בידו של יעקב? אלא אשריהם הצדיקים שהקדוש ברוך הוא חס לא יתן לעולם מוט לצדיק. והנה

רבי חייא פתח ואמר, (משלי כח) גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ וְגו'. אביו, דא קדשא בריך הוא. אמו, דא כנסת ישראל. מאי גוזל. כמה דאת אמר, (ישעיה ג) גִּזְלַת הָעֵנִי בְּבִתִּיכֶם. ומאן איהו, מאן דחמיד אתתא אחרא דלאו איהי בת זוגיה.

תמן תנינן, כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה, כאלו גוזל לקודשא בריך הוא ופנסת ישראל, דכתיב גוזל אביו ואמו וגו'. כל הנהנה מן העולם הזה, כלל דא, איהו אינתו. מאן דאתדבק באנתו למהני מנה, ואף על גב, דאיהי פנויה, ואהני מנה בלא ברכה, כאלו גוזל קדשא בריך הוא ופנסת ישראל. מאי טעמא, בגין דזווגא דלהון, בשבע ברכות הוא. ומה על פנויה כף, מאן דיתדבק באנתו דאחרא, דקאים פגוונא דלעילא, בזווגא דשבע ברכות, על אחת כמה וכמה.

חבר הוא איש משחית, (משלי כח) דא ירבעם, כמה דאוקמוה, ואמר אין פשע דאמר הא פנויה היא, אמאי אסור. בגין דא גוזל אביו ואמו הוי. ולא עוד אלא דחבר הוא לאיש משחית. מאן הוא איש משחית. דפגים דיוקנא ותקוונא דלעילא. כל שפן מאן דחמיד לאנתו דחבריה לאתדבקא (ס"א ואתדבק ב) (דף נ"ה) ביה, דפגים יתיר. ועל דא אתפגים הוא לעלמין. איש משחית, דפגים לעילא, ופגים לתתא, ופגים לנפשיה, דכתיב משחית, וכתיב, (משלי ו) משחית נפשו הוא יעשנה.

רבי אבא פתח ואמר, (בראשית לב) ויאמר שלחני כי עלה השחר וגו'. ויאמר שלחני, וכי עקוד הוה בידיה דיעקב. אלא זכאין אינון צדיקייא, דקודשא בריך הוא חס על יקרא דלהון, ולא שביק לון לעלמין. הדא הוא על פכודם ולא עוזב אותם לעולמים. זהו שכתוב (תהלים נד)

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרע וזרע זרע אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו מב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדרה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדרה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארצניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
אמנה ביום הפוארת? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

